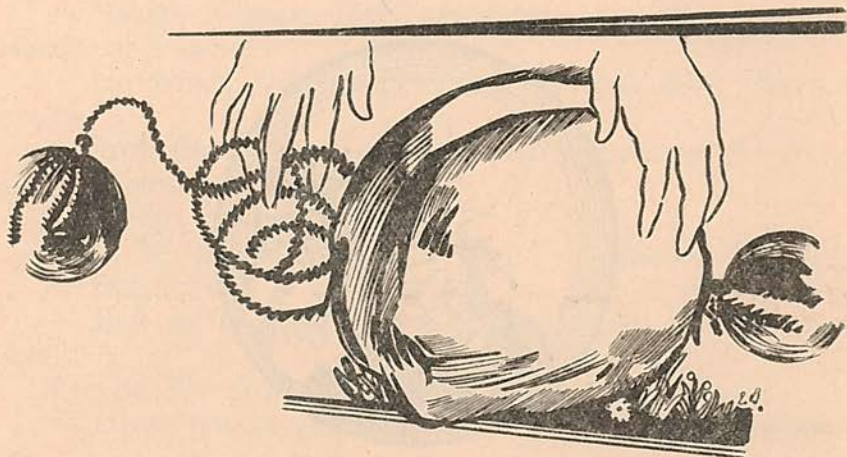

Лѣстовичкитѣ.

Месецъ мартъ е. Всѣки съ нетѣрпение очаква първата лѣстовица, та да тури мартеницата подъ камъкъ, за да му донесе щастие.

Не следъ дълго ей първата лѣстовица се стрелва изъ въздуха. Първа, втора и като изневидело се появяватъ съ стотини.

Всички се радватъ на лѣстовичката, тя е предвестникъ на пролѣтъта. А на селянина тя припомня, че трѣбва да стѣга ралото и да бжде готовъ за полска работа. Дойде ли лѣстовицата, за селянина нѣма почивка.

Първата работа на лѣстовицитѣ е да прегледатъ гнѣздото си. Въ сжщия день, щомъ пристигнатъ, тѣ се залавятъ да поправятъ старото си гнѣздо. Всѣка отъ тѣхъ отива до незасъхналата още калъ, взема съ човката си малко отъ нея, смѣсва я съ лепкавата си плюнка и я полепя на гнѣздото. И така лепятъ отъ ранна сутринъ до късна вечеръ. Работата имъ спори и за нѣколко дена гнѣздото е готово. Изсъхналото гнѣздо, благодарение на плюнката, става твърдо като камъкъ.

Щомъ изкаратъ гнѣздото си, наново закрѣстосватъ изъ околността и, дето имъ падне перце, пухъ, събиратъ всичко, носятъ въ гнѣздото си и го постилатъ отвжтре. Гнѣздото е готово. Женската снася бѣли, лъскави яйчица и лѣга да ги мжти. Смѣня я и мжжката. Редуватъ се и дветѣ да мжтятъ. До като едната мжти, другата хвърчи, храни се и почива.